

“Lutek” – książka ze wspomnieniami żołnierza z Gór Świętokrzyskich trafi do skarżyskich szkół

Do skarżyskich szkół podstawowych trafią książki „Lutek. Żołnierz od Gór Świętokrzyskich” – są to fragmenty wspomnień Lucjana Krogulca ps. Lutek.

Książki zostały wydane przez Wydawnictwo Starpress ze Starachowic, które pozyskało na ten cel dofinansowanie z Instytutu Dziedzictwa Myśli Narodowej im. Romana Dmowskiego i Ignacego Jana Paderewskiego w ramach Funduszu Patriotycznego – Edycja 2022 Wolność po polsku.

Wydawnictwo przekazało książki dla każdej ze skarżyskich podstawówek. Wkrótce będą one dostępne w szkolnych bibliotekach. Zachęcamy uczniów do sięgnięcia po tę pozycję.

Ze wspomnieniami Lucjana Krogulca ps. Lutek można się zapoznać także na portalu www.skarzyski.eu – TUTAJ.

Lucjan Krogulec

LUTEK

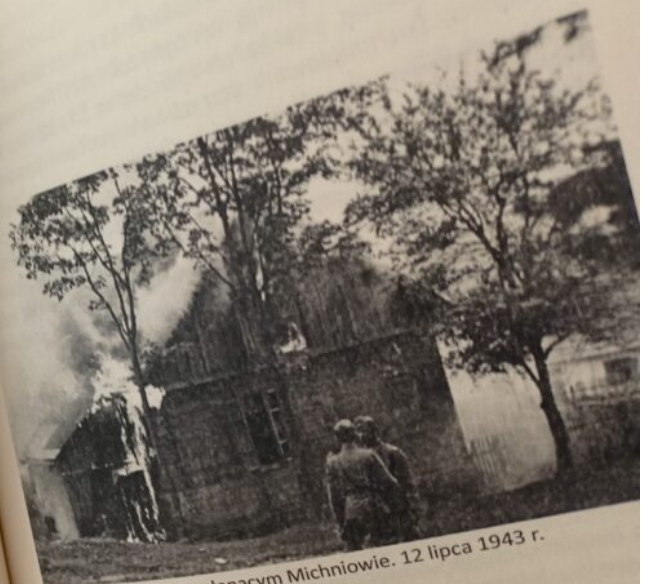
Żołnierz od Gór Świętokrzyskich

liście konfidentów byli też ludzie nie związani ze zgrupowa-
niem jak Twardowski z Orzechówki, lokatorzy leśniczówki w Mich-
niowie – jeden mężczyzna pracujący w tartaku w Berezowie oraz
kobiety o nieustalonych nazwiskach. Wszyscy oni prawdopo-
dobnie byli rodziną zabitego konfidenta Gestapo – leśniczego
Michniowa, który w pierwszym kwartale 1943 roku został zabity
z oddziałem GL „Narbuta”, a do Michniowa przybył na początku
okupacji z poznańskiego. Wszyscy ponoć byli kuzynami zabitego
Michniowa. Zostali przesłuchani przez „Ponurego” i do niczego się nie
przyznali. Zaraz po pacyfikacji Michniowa lokatorzy leśniczówki
uchowali.

Pewne jest, że w zdradzie nie uczestniczył żaden z rodowitych
mieszkańców Michniowa. Do dekonspiracji Michniowa przyczyni-
ła się również zorganizowana w dniach 12 i 13 czerwca 1943 roku
akcja prześladowania wszystkich obwodowych szefów Kedywu na
Kamieniu Michniowskim. Obcy przybysze przychodząc do Mich-
niowa natychmiast rzucali się w oczy miejscowej ludności. W ten
sposób łatwo można było zdekonspirować wieś i kwatrujące
oddziały „Wilka” na Kamieniu Michniowskim. Wieść o zagładzie
Michniowa dotarła do sztabu Okręgu i stanowiła jeszcze jeden ar-
gument przeciwko „Ponuremu” i Jego samowoli.

Czy musiało dojść do drugiego dnia tragedii? Czy partyzanci
odwet należało wykonać natychmiast i to w miejscu oddalonym
o pół kilometra od wsi? A na rozbitych wagonach pociągów pisać
„zemsta za Michniów”? Albo zapewniać po akcji, że partyzanci
wystąpią w obronie mieszkańców Michniowa? Te pytania mnie
dręczą, gdy stanę przed grobami zbiorowej mogiły mieszkańców
Michniowa i mojej rodziny na cmentarzu w Michniowie.

Niemiecy policjanci w płonącym Michniowie. 12 lipca 1943 r.

Lucjan Krogulec „Lutek” (1923 – 2019)

Był synem Stanisława i Weroniki, urodził się 12 lutego 1922 r. w Węglowie k. Wąchocka. Ukończył Szkołę Powszechną w Bodzentynie oraz Przyfabryczną Szkołę Zawodową w Starachowicach. Wiosną 1938 r. przeszedł przeszkolenie wojskowe w Związku Strzeleckim i organizacji Polskich Leśników.

Był jednym z najmłodszych uczestników wojny obronnej 1939 r. Już 7 września jako ochotnik wraz z przyfabryczną artylerią przeciwlotniczą w Starachowicach wycofał się w rejon Góry Zamkowej w Ilży. Tam w dniach 8 – 11 września toczyły się walki z Niemcami. W czasie odwrotu dostał się do niewoli i trafił do obozu jenieckiego w Kielcach. Jako małoletni po interwencji PCK został zwolniony.

Podjął pracę jako robotnik leśny w Nadleśnictwie Siekierno. Jednocześnie na tajnych kompletach ukończył gimnazjum prowadzone przez Stefana Łuchowskiego „Madeja”. W maju 1940 r. zaprzysiężony został w Związku Walki Zbrojnej. Do 31 grudnia 1942 r. działał na placówce ZWZ-AK w Śniadce. Kolportował prasę, gromadził broń i sprzęt. W styczniu 1943 r. w obawie przed aresztowaniem opuścił dom, ukrywał się. 26 lutego 1943 r. na Sieradowskiej Górze Niemcy zabili jego ojca. Tydzień później „Lutek” dołączył do Oddziału Partyzanckiego AK „Chłopcy z lasu” pod dowództwem ppor. Euzebiusza Domoradzkiego „Grota”. W czerwcu oddział ten podporządkował się Zgrupowaniu Partyzanckim AK „Ponury”. Pod rozkazami cichociemnego por. Jana Piwnika „Ponurego” przeszedł cały szlak bojowy. W 1944 r. pozostał w oddziale przeformowanym ostatecznie na I batalion 2 Pułku Piechoty Legionów AK, a dowodzonym już przez por. cc. Eugeniusza Kaszyńskiego „Nurta”.

Wojnę zakończył w stopniu kaprała, ale broni nie złożył. Zaangażowany był w działalność konspiracji poakowskiej w rejonie Skarżyska-Kamiennej, a następnie Złotowa na Pomorzu.

Za swoją wojenną służbę odznaczony został m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Walecznych i innymi.

Zmarł 23 stycznia 2019 r. w Siedlcach w wieku 97 lat.

Biogram autorstwa dr. Marka Jedynaka (IPN Kielce) – 2019 r.

Egzemplarz bezpłatny

Dofinansowano ze środków

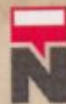
INSTYTUTU DZIEDZICTWA MYŚLI NARODOWEJ
IM. ROMANA DMOWSKIEGO I IGNACEGO JANA PADEREWSKIEGO
FUNDUSZ PATRIOTYCZNY – EDYCJA 2022 WOLNOŚĆ PO POLSKU.

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego

FUNDUSZ
PATRIOTYCZNY

INSTYTUT DZIEDZICTWA
MYŚLI NARODOWEJ
im. Romana Dmowskiego
i Ignacego J. Paderewskiego